

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20 botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

LA CRISIS.

Ab un remiendo aixís encare tenim botas á lo menos per quinze días.

POLÍTICA.

LA CRISIS DELS GENDRES.

M r. Grevy flet un gendre que va precipitarlo de la presidència de la República, i la majoria dels personatges fusionistes tenen també gendres pel mateix estil.

L'existència dels gendres ha vingut a ser una espècie de malaltia política de caràcter general.

Lo gendre es un element, fins ara poch considerat i mirat ab completa indiferència, ab lo qual en lo successiu, vulgas, no vulgas tindrà de contars'hi.

L'home polítich t'è un fill, i encare que 'l fill prospera i disfruta a la sombra benèfica del seu pare, ja sabem, per experiència, fins ahont arriban los fills dels homes polítichs, herèus de la fortuna de aquests; pero casi may del seu caletre.

Pero en lloch de un fill t'è una filla, i quan aquesta arriba a l'edat núbil y 's casa, l'home polítich adquireix un gendre... y a las horas es quan comensa per ell una vida de perills y de amarguras.

En aquest cas s'estableix una gradació de afectes singularíssims. ¿A qui estima més un pare? A la seva filla. Y aquesta ¿a qui estima més? ¿Al seu pare? No, al seu marit o siga al gendre del seu pare. Y vels'hi aquí, com lo gendre, jove, guapo y generalment home d'empuje (lo gran que es que linga empuje), de la nit al demali y ab las mans netas, per obra y gracia del sant matrimoni se converteix— si 'l sogre es diputat— en àrbitre de un grupo parlamentari y si 'l sogre es ministre, en duenyo y senyor del ministeri.

En un moment s'ha creat una elevada y poderosa situació. Ell t'è la filla; la filla t'è 'l pare; per lo tant lo gendre t'è 'l pare y la filla. Lo seu trono es lo llit matrimonial. Desde l'arcoba dicta sas lleys que son acatadas en absolut. La filla plora, lo pare 's conmuo, y 'l gendre triunfa.

Per aixó, sens dupte va, inventarse aquella frasse catalana tan castissa que s'aplica al home que sense tenir res gasta modals com si fós amo de tot: «s'està allí com a ca 'l sogre.»

Per aixó també existeix un refrán que diu: «Amor de gendre, bugada sense cendra», es a dir bugada bruta. Si la política estigués encomanada a las senyoras; s'hi hagués diputadas y ministras, ja podian aquestas tenir fillas y las fillas casarse, que lo qu' es los gendres que avuy se riuhen tan fàcilment dels sogres, no 's burllarian del mateix modo de las senyoras sogras!

Que aixís com lo gendre es lo tirá del sogre, las sogras son y seran sempre, en tots los terrenos, las tiranas dels gendres.

La influencia perniciososa dels gendres tan sols pot acabar-se de una manera: que tots los homes públichs de alguna importancia, aixís que casin a una seva filla, demanin lo retiro, despedintse definitivament de la política... Déixinse de política: a caseta, a criar canaris, a comprar joguinas als nets, y quan vinga 'l bon temps, a treure'ls a passejar, com a bons y carinyosos avis.

Si aixís ho haguessin fet en Montero Rios, que t'è gendre, en Moret, que també t'è gendre, en Venancio Gonzalez, que també 'n t'è y l' Alonso Martinez, que 'n t'è un que val per quatre, Sagasta s'hauria estolviat un gran disgust, la nació una crisis vergonyosa y tots los amants del progrés pacífich lo perill imminent de perdreho tot, y en primer terme lo projecte de sufragi universal.

En Montero Rios s'ha fet dissident y hasta s'ha enemistat ab en Martos, lo seu antich company de aventuras, de glórias y de fatigas, tan sols perque t'è un gendre y no ha pogut lograr que a aquest gendre seu, lo nòmbressin director general.

En Moret t'è un gendre, germá del gendre de 'n Venancio Gonzalez, total dos gendres que fan ali.

Y l' Alonso Martinez t'è un altre gendre, que a despit del seu sogre y de tot lo govern, va derrotar en las sessions del Congrés al gendre de D. Venancio, o com si diguessem al con-gendre de un seu company de ministeri.

Naturalment, lo ministeri, a consecuencia de aquest cop amatat, va caure com un castell de cartas, y tota Espanya 's va conmuore, y va baixar la Bolsa, y la crisis ha sigut tan extrem laboriosa, que si recientment no haguessen tingut los estudiants la sabia previsió de atrotinar al Monstruo ab sas xiuladas, a horas d'arandria ja 'ls conservadors al candelero, y D. Anton y la seva conxorxa 'ns mesurarian las peras a quarto.

Quina llástima que 'l meu amich Pitarrá, entregat avuy al cultiu del drama literari, no 's dediqui al gènere que cultivava al principi de la seva carrera! Molt

li ha valgut lo drama *Batalla de reynas*; pero molt més li valdria encare un singlot poetich que podria titularse: *Batalla de gendres*.

LA SOLUCIÓ DE LA CRISIS.

Sagasta no ha trobat millor manera de sortir del embull, que constituir un ministeri ab las mateixas complicacions del anterior, agravadas ab certa inclinació cap a la dreta del partit fusionista.

Un ministeri compost d'elements contraposats, que a cada pas trobará una traba, per cada traba un conflicte, y a cada conflicte un nou perill.

Subsisteix en la majoria de las Corts la mateixa descomposició y 'l mateix disgust de avants. La casa tenia goteras y per tapar las vellas s'han tret teulas de puesto y s'han fet goteras novas. Lo dia que ploqui, los que 's trobin dintre 's mullarán de la mateixa manera, si es que no 's mullan més encare.

Lo projecte de sufragi universal quedarà un paper mullat.

Trista sort la de las ideas liberals confiadas a un home sense fé, ni creencias, sense l'atreuiment dels grans innovadors, sense las energías dels verdaders governants! ¡Quántas esperansas malogradas! ¡Quántas ilusions tiradas per terra!

¡Pero no importa: la democracia s'imposa, y la democracia, un dia ó altre, arrollará tots los obstacles!

P. K.

CAMPANADAS.

(SONET.)

Campanas toca 'l pobre campaner
allá en lo elevat cim del campaná;
campanas desde el Brusí sol tocá
tots los diuménjes en Mañé y Flaquer.

Campanas toca en Rius, qu' es lo primer
toca-campanas que en Espanya hi ha;
campanas toca en Cánovas que já
ha perdut la esperansa del poder.

Campanas toca 'l nostre Ajuntament
quan creu estar format per concejals
sent format de ventrells, tant solament.

En fi, son los repichs tan generals
tant, que podeu anar per tot arréu
y sols tocar campanas sentireu.

E. V.

D EFINITIVAMENT la senmana próxima, allá sobre 'l dijous, veura la llum l' *Almanach de LA ESQUELLA DE LA TORRETXA*, que forma un tomo en quart de 216 planas, entatxonadas de text, degut a molt bonas firmas y de grabats de totas classes, en número de 250, obra de quinze artistas distints. Ni aquí ni fora de aquí s'ha publicat may un almanach tan abundant y tan barato. A pesar de que forma un tomo abultat, en que cada plana es una sorpresa, no costará més que una pesseta.

Al últim ha hagut de sortir en lo Congrés lo quiento de las xiuladas.

Y ja se sab: quientos vells, barallas novas. D. Anton s'ha mostrat impetuós, insolent, intemperant, hidrófobo.

¡Magnífich! Fins ara tothom creya que tenia tancada per molt temps la porta del poder; pero després del seu últim discurs, la porta ha quedat tancada y barrada.

Perque D. Anton ha declarat que al entrar a Madrid hauria volgut que 'l govern l'hagués rodejat de bayonetas y que al primer que hagués tingut l'atreuiment de xiular, li haguessen fet un cap nou.

¡Lo Monstruo volia sanch!... Lo seu mal no 's cura sino ab sanch...

Aixó ray, que vaji a ca 'l herbolari y que s'apliqui unas quantas dotzenas de sangoneras.

Perque ha dimilit en Puigcerver? No ho fassin corre; pero diu que l'estat de la Hisenda, cada dia més trist, no 'l deixava dormir. Los gastos aumentan cada dia; los ingressos, cada dia disminueixen y l'home ha dit: «Ahi queda eso: otro talle.»

D. Venancio s'ha encarregat de la banca. Aquell D. Venancio que pocas horas avants de aceptar la cartera deya que 'l ser ministre de Hisenda era un suicidi.

Per lo tant preparinse que ara aviat sentirán lo tiro. Sols que la bala no tocará al ministre, sino als contribuyents.

Gamazo y Montero Rios van aliarse contra 'l govern.

L' un es proteccionista; l' altre libre-cambista; pero aixó no 's mira.

La funció 's feya a benefici dels conservadors. Ara comprench perque 'ls caixistas molts vegadas que s'aplica a 'n en Montero Rios, lo titol de ilustre canonista, li posan ilustre *canovista*.

Hi ha molts cops paraulas equivocadas, que tenen més rahó que las paraulas ben escritas.

Una pregunta que se 'ns dirigeix pel correu: —¿Qué farán los possibilistas si 'l sufragi universal no s'aproba?

Resposta categórica: Anirém a buscarlo de una altra manera. Pels possibilistas no hi ha res *impossible*.

Ministres nous. Lo general Chinchilla. Es parent y gran amigatxo de 'n Lopez Dominguez. Se li atribueixen tendencias democráticas. Veurem si t'è més energia y més resolució que 'l nebot del oncle.

Lo conde de Xiquena. Avants de la Revolució de Setembre era moderat. Després de la restauració va ferse conservador; per no s'è quins disgustos va passarse al fusionistas. S'inclina a la dreta.

Becerra. Aquest avants de la Revolució era barricadero. Es l'únic ministre que va anar a jurar lo seu càrrech, vestit de frach, sense uniforme, sense cap condecoració y ab un cotxe de lloguer. S'inclina a la esquerra.

Dels ministres nous, n'hi ha dos que 'n son per primera vegada. Quan deixin de serho cobrarà cada hu d'ells trenta mil rals de cessantia... y aixó es lo que més li importa al país.

—¡Peléulo al pobre Peret!

De la diputació provincial de Cádiz han desaparecut alguns candeleros y tinters de plata valorats en quatre mil pessetas.

Vamos a veure quin dia desapareix la Ciutat, coneguda per *tacita de plata*?

Qui fa un cove fa un cistell: qui roba un tinter, roba una tassa.

L'arquebisbe de Valencia passa per liberal. Y ara van llegint lo que s'enten per un arquebisbe liberal.

Mort y enterrat lo Sr. Carles, l'arquebisbe de Valencia va recordar que per haver publicat un periódich titulat *La reforma social*, lo Sr. Carles havia sigut excomunicat... ¿y qué fa? mana tot seguit que 'l desenterrin y l'expulsin del cementiri católich.

Peró hi ha una llei de sanitat que s'hi oposa, y 'l governador de Valencia s'ampara de aquesta llei per impedir aquesta brutalitat.

Llavors l'arquebisbe mana aislar la sepultura del Sr. Carles y ordena al capellá del cementiri que s'abstingui d'efectuar nuos enterraments fins que s'haja tornat a benehir lo cementiri.

Y 'ls cadàvers que 's presentan son deixats en dipòsit ab perill de la salut pública.

Repeteixo: l'arquebisbe de Valencia passa per liberal.

Si arriba a passar per carlí ¿qué no hauria fet l'arquebisbe de Valencia?

Lo menos, lo menos desenterra 'l cadáver del senyor Carles y se 'l menja.

¿No troban que aquí a Espanya cada dia hi estém més amples?

De tot arreu emigran treballadors que 's troban sense feyna, de Andalusia, de Aragó, de Galicia, de Catalunya...

Qu'esperin una mica, y aviat no podrà plantejarse 'l sufragi universal.... per falta de espanyols.

S'ha posat a la venta un tomo magnífich que conté 'ls *Idils* de Apeles Mestres. Es un llibre preciós, una joya del art tipogràfich. Apeles Mestres apareix en ell com un gran poeta y un grant dibuixant.

Sentim no poder consagrar major espay a un llibre tant notable, qual apareció t'è las proporcions de un verdader acontexement literari y artistich.

Val sis pessetas, y a can Lopez lo trobaran.

Una noticia de teatros. Dijous que v'è s'estrenará en lo de *Novedats* un juguèu cómic que t'è per nom *L'amor es cego*, original del nostre company de redacció C. Gumá.

¿Ls ho participo pel seu coneixement y per lo que pugan convenirlos.

CARTAS DE FORA.—Aquests días ha corregut pels diaris una noticia que fa posar la pell de gallina. «Ha sigut sorpres a Tarrassa un centro anarquista, en lo precís moment en que se li feya entrega de alguns cartutxos de dinamita.»

La cosa, dita aixís en sech, produheix un efecte desastros: ¿veritat? Pero explicada ab tots los seus pormenors, muda d'aspecte.

Era diumenje al vespre. Alguns socios del Ateneo obrer estavan reunits tranquilament, quan va presentarse una persona desconeguda ab un cabás cosit preguntant pel president ó director de la societat. No trobantse allí present, un socio del Ateneo preguntó que se li oferia y que portava dintre del cabás. A lo segon digué que no ho sabia perque 'l cabás estava cusit, y a lo primer respongué

entregant una carta que deya: «Lo dador de la present li entregará 'ls paquets de dinamita que vosté va encarregar-me... etc. etc.»
 Davant de aquella infamia, 'ls socios del Ateneo van treure's del davant a aquell home, armantse un verdader alborot. Intervingué la guardia-civil y l'home s' escabullí. Mes tart los mateixos socios del Ateneo facilitaren la seva captura; pero aixó no ha impedit que 10 d' entre ells hajan sigut presos també, quan estavan dormint tranquil·lament a casa seva esperant la matinada per anarse'n a la feyna.
 Aixó es lo que ha succehit á Tarrassa, y aixó—siga ditsens perjudici de lo que resolga 'l jutje de primera instancia—tè tots los visos de una solemne engallinada, totes las trasas de una burda maquinació del caciquisme, que ja fa temps domina en aquella desgraciada població.

EN CASSOLA Y JO.

s vosté 'l general que s' apellida 'l Boulanger espanyol?
 —Si senyor.
 —No li alabo 'l gust; pero me 'n alegro de coneixel.
 —Vosté dirá.
 —Si senyor: cabalment vinch per dirnhi quatre de frescas.
 —¿Frescas? Es propi de la estació: explíquis.
 —Sembla que vosté tè un gran empenyo en fer aprobar lo seu plan

de reforma del exércit.
 —Verdaderament: es lo mèu somni daurat.
 —Pues ja pot comensar á desdaurársel. Si aquí no tinguessim res més que fer que mirar pèls del seu gremi, podríam dedicarhi una estona; pero...
 —Es que l' exércit...
 —Fassi 'l favor de no interròmprem. Pero com hi ha assumptos de més importancia que 'ls de vostés, la seva reforma s' haurá de esperar...
 —Es que ja fa anys que s' espera.
 —Més ne fa que nosaltres esperém lo sufragi universal... y callém y 'ns aguantém, y no aném pèl món, com vosté, lamentantnos, posant cara de cabell y pronosticant que Espanya s' enfonzará un día d' aquestos, si no se 'ns dona 'l sufragi universal desseguida.
 —Es que l' exércit se queixa ab rahó.
 —També 's queixan ab rahó 'ls lampistas, 'ls picapedrers y 'ls fabricants de fideus. Cadascú se sent del seu. ¿Qué diria vosté si ara 'ls fabricants de fideus, los lampistas y 'ls picapedrers vinguessin ab la pretensió de que la nació ha de reformarlos los seus usos y millorar lo seu estat?
 —Diria...
 —Ja ho sè: diria que la nació no 's compón solzament de lampistas, picapedrers y fabricants de fideus, y que primer son los interessos generals que 'ls d' una classe més ó menos numerosa.
 —Pero ¿qué 's figura vosté que vull jo?
 —No ho sè ni tinch interés en sapiguerho.
 —¿Y donchs! ¿Cóm s' atreuveix á impugnar lo que no sab qu' es?
 —¿Prou que ho sè! Perque ha de sapiguer que jo no ataco las reformas que vosté patrocina. Lo que m' crema, lo que m' exalta, lo que no puch aguantar, es la pressa que vosté porta. aquest afany de que 's deixi tot endarrera per satisferlo á vosté, deixantnos á nosaltres á las astas del toro.
 —¿Qué no es tan digne d' atenció l' exércit com los demés espanyols?
 —Sí; pero 'ls espanyols ho son també tan com l' exércit.
 —Estém, donchs, tants á tants.
 —¿Oh cá! ¿Quants soldats hi ha á Espanya, poch més ó menos?
 —Uns cent mil homes.
 —Pues los ciutadans que esperan lo sufragi universal passan de cent mil, de doscents mil, de trescents mil... Ja veu com, hasta numéricament, tenim més rahó nosaltres. Per cada soldat sense reformar, hi ha vint ó trenta ciutadans sense vot.
 —Pero...
 —Déixim dir. ¿Sab qu' es la governació d' un Estat? Una cosa com una font pública. Tothom pot anarhi á l' hora que li sembli bé, á buscar lo que li fassi falta; pero si quan arriba d' la font hi ha gent, ha de preguntar:—¿Qui es l' últim?
 —Pero...
 —Calli, si es servit. Vosté no solzament no ha cridat: ¿Qui es l' últim? sino que ha arribat bastant tart, no ha demanat tanda y ara tè la pretensió de passar al davant de tothom.
 —Jo 'm creya que...
 —No 'm destorbi: ja enrahonaré quan li toqui. Per lo tan, deixis de reformas militars y de tonterías, ara com ara. Esperí que las políticas s' hajan verificat, estiguis ben quiet á casa, no vingui á destorbar á ningú... y quan sigui hora ja l' avisaré. La font está rodejada de molta gent que hi es primer que vosté. Apártissen y aguardi ab calma. Si no ho fa aixís...
 —¿Qué?
 —Se convencerá de que es veritat alló de que tan va 'l canti á la font, que al últim se trenca. Si vosté no tè paciencia y vol imposarse, logrará, ¡vaya si ho logrará! que 'l sufragi universal no s' estableixi; pero no conseguirá que 'l seu plan prosperi.
 —Escolti: ha d' entendre que jo...
 —Nada, no escolto res més: ja li he dit tot quan volia dirli. Ara estigui bonet...
 —Déixim enrahonar!
 —Bueno; enrahoni tan com vulgui... pero enrahoni sol.

FANTÁSTICH.

VIDA Y MIRACLES DE LA EXPOSICIÓN UNIVERSAL DE BARCELONA.

Traballant ab santa calma y avansant pausadament, la modesta Barcelona vivia tranquil·lament.

Trobantse mal de butxaca, no 's feya may ilusions, ni menos se li ocurría alsar grans exposicions.

Peró un dia memorable, un arcalde molt felís va créures que Barcelona valia tan com París.

Y resolt á darse llustre, tot tibet y tot formal, va trassar las bases d' una Exposició Universal.

Al principi molts se 'n reyan, creyent que en Rius y Taulet, espantat de la seva obra, no voldria tirá al dret.

¡Mes ay! Quan certs fusionistas fican la banya al forat, no reculan, ni que vejín qu' están fent un disbarat.

L' arcalde compra unas gabias que hi havia en un recó, y comensa á donar hombo á la gran Exposició.

Y per darli un tó més serio, agafa en un dos per tres l' honra de tot Barcelona, y la empenya com qui res.

Segur per aquesta banda, extén mil invitacions, y ab lo plano de la cosa las envía á las nacions.

Comensan á venir xinos, belgas, turchs bastant extranyes, francesos, italians, russos, egipcis y hasta alemanys.

Com més las obras progressan y las parets prenen cos, lo nostre arcalde va infantse y 's torna més gros, més gros...

Arregla unas oficinas hont, segons diu molta gent, hi havia varios fulanos que mamavan guapament.

Per fi, després d' alguns tráfechs y molta complicació, l' arcalde, un día á la tarde, logra obrir la Exposició.

No estava tota acabada, pere l' home va pensar que sent lo que som nosaltres ja casi podia anar.

Van celebrá un gran tiberi, van ferhi algun discursel, la Exposició va sè oberta... ¡y viva en Rius y Taulet!

Pagant una pessetona, als pobres barcelonins, amos y duenyos del Parque, los deixavan entrá á dins.

L' un día n' hi anavan dotze, l' altre trenta ó trenta hui, l' endemá catorze ó setze y un altre día... ningú.

A pesar dels grans anuncis, los atractius eran poch: los grans fochs y la font mágica, la font mágica y grans fochs.

Lo públich se consolava veyent las instalaciones, los peixos y ánechs del lago, y 'ls moros dels barracóns.

En cambi 'l felís arcalde passava tots los instants fent discursos, donant festas y protegint restaurants.

Al ser la calor passada, l' obra de 'n Rius y Taulet va morirse tota sola, igual que un pardal: ¡de fret!

Resultat: doscents tiberis, medallas á discreció, una crisis pavorosa y un déficit que fa pó.

Un Parque tot plé d' endróminas, una pila de quebrats, quatre regiments d' inglesos y alguns mils obrers parats.

¡Oh pares que teniu fills! Lliuréulos de tentacions. ¡No 'ls deixeu portar patillas, ni fer grans exposicions!

C. GUMÁ.

UN RETRATO.

o 'ns mou lo sentiment de la enveja, enterament desconegut de nosaltres.

Peró ls regidors que acaban de aprobar que 's pinti 'l retrato de D. Francisco de Paula Rius y Taulet y que 's colouqui en la galería de catalans ilustres del Ajuntament, de fixo que no han meditat lo que feyan.

Per mí que pintin lo retrato, y hasta si troban que la cara del benemérit, ab l' aditament de las pa-

tillas no cab dintre del tamany ordinari dels demés retratos, que aixamplin la tela ¡no importa!

Després de tot, res tè de guanyarhi la persona retratada y en cambi han de pèrdrehi moltíssim las verdaderas eminenencias que forman part avuy de la galería de catalans ilustres. Tan com més s' elevi la talla del un, més se rebaixará la importancia dels altres.

Hi ha més encare: vindrán nous ajuntaments; cada ajuntament tindrá un arcalde, y cada arcalde un partit entre 'ls regidors, y un partit tant més entusiasta com més abundants sigan los refrigeris que 's verifiquin en la Casa Gran. ¿Qui diu, que invocant los precedents de avuy, no vulguin veure cada pandilla de regidors, un catalá ilustre en cada arcalde que 'ls entatxoní de trufas y de Xampany, á expensas de la Ciutat?

Llavors no hi haurá prou parets á la Casa consistorial per penjarhi retratos de catalans ilustres.

No son los companys de Consistori y de francatxelas de D. Francisco de Paula: no son los que han participat més ó menos de las gangas exposicionistas, las personas més indicadas per sobreposarse al temps y á la posteritat, dispensantli honors fins aro reservats als homes de alguna importancia que havian donat compte dels seus actes á la Historia.

¡Y cóm pot haver donat comptes á la Historia un home que no ha donat encare 'ls comptes de la Exposició!...

¿Es que la precipitació dels regidors obeeix á la desconfiansa que 'ls inspira la posteritat, la única que després de tot haurá de rosegat las conseqüencias dels actuals despilfarros?

En aquest cas pensin que menos costa de despenjar un retrato que de penjarlo y es molt menos difícil encare destruhirlo que pintarlo. ¡Trist honor reservan al seu ídol de avuy, los partidaris de semblant obsequi!

Que 's desenganyin: ab uns quants pams de tela, una crosta de color al oli y un march daurat més ó menos rich no pot ocultarse la ruina de l' Administració municipal.

Unicament baix un aspecte podríam admetre que 'l retrato de D. Francisco de Paula entrés á formar part de la galería de catalans ilustres.

Quan aquesta idea patriótica va iniciarse, l' honor de figurar en la galería 's reservá exclusivament als patricis ja difunts, que s' haguessen distingit en las lletres, en las arts, en la industria, en las ciencias, en la política, en las armas, ó en un ó altre dels múltiples aspectes de la activitat humana.

Pero tinguis en compte que sempre la persona retratada havia de ser difunta.

¿Han volgut significar los regidors, que per la esquilmada Barcelona, D. Francisco de Paula no es més que un mort?

En aquest cas votém pèl retrato. Y dirém com lo republicá Sol y Ortega, en honor al seu jefe:—Si 's necessitan cent firmas, cent firmas hi posaré. P. DEL O.

OLEN passar una vida distreta y divertida? Donchs no 's trenquin lo cap buscant la manera: procurin que 'ls fassan regidors... s' entén regidors de una gran capital, com Barcelona y Madrid, qu' en las poblacions petites no hi ha res á pelar.

Si, per exemple, son regidors de Barcelona, á cada dos por tres anirán á Madrid de franch: viatge pagat, fonda pagada, gastos pagats... y allá preparinse á rebre obsequis y més obsequis.

¿Son regidors de Madrid? Donchs á cada tres per dos podran fer un viatjet á Barcelona, y ja es sapigut que aquí las botellas de Xampany se disparan totes solas.

Los antichs parlavan com de una gran cosa de la vida de canonje... ¡Pobre gent, qué n' estavan d' atrassats! ¡Vés que tè que veure la vida de canonje ab la vida de regidor!

L' altre dia, D. Francisco va obsequiar á la comissió municipal madrilenya ab una parada d' escombriayres, empedradores, municipals y serenos.

D. Francisco podia dir: —Aquí tenen las nostras forsas electorals. De aqueixas brigadas ne surten aquests ajuntaments!

En Silvela declara que 'l partit conservador si troba establert lo sufragi universal, lo respectará.

Parla en Cánovas á continuació y declara tot lo contrari. Lo primer que farà 'l partit conservador será treure 'l sufragi universal.

Lo partit conservador se troba en un estat Hastimós. Com los malalts que desvariejan ja no sab lo que 's diu.

D. Francisco de P. Rius y Taulet podrá inaugurar ab lo seu retrato una galería de catalans vius.

A D. Francisco seguirá en Girona, á n' en Girona D. Ignaci, á D. Ignaci en Pere Casas... y aixís sucesivament.

Casualment lo que més abunda son los catalans vius y espavilats.

¡Y encara 's queixará en Cánovas de que 'l govern no 'l protegeix!

A Madrid havia de estrenarse una sarsuela titulada: *El saca-muelas* que tenia per assumpto la xiulada dedicada al Mónstruo, y 'l govern ha prohibit la representació.

¡Es una viva llástima, senyors!...

¡No poder funcionar *El sacamuelas*; quan als conservadors jo sempre 'ls estaria armant sarsuelas!

Desde que 'n Sagasta governa s' han reformat cinch ministeris; pero 'l govern es sempre 'l mateix, sempre fusionista.

Es l' historia de aquell ganivet romá. Lo ganivet era romá, sols que un dia van canviarli 'l manech qu' estava molt atrotinat, y un altre dia pel mateix motiu, van canviarli la fulla.

Pero 'l ganivet, per xó seguía sent romá: aixis al menos ho deya l' antiquari que 'l possehia.

—Pero si has canbiat la fulla y 'l manech del primitiu ganivet ¿qué 'n queda que recordi l' época romana?

—¿Qué 'n queda?—replcava l' antiquari—en primer lloch la bona intenció y després lo clahuet que subjecta la fulla al manech.

En Sagasta es lo clau de la fusió.

Lo Papa vol anarse 'n de Roma: ja fa temps que ho pensa y may acaba de decidirse.

Ultimament sembla que ha explorat l' ánimo del govern francès, perquè si 's decideix a mudar de casa, té pensat establirse en qualsevol punt de Fransa.

En qual cas la religió catòlica perderá 'l títol de romana.

Será religió catòlica, apostòlica..... republicana.

Ab la constitució del nou ministeri ha coincidit la desaparició de la Caixa de depòsits la friolera de 1.275,000 pessetas.

Pessetas dissidents.

Fugen de las caixas del govern porque están cremadas ab en Sagasta.

En una de las últimas sessions del Ajuntament van aprobarse dos comptes, l' un de 25,000 pessetas y l' altre de 25,250, total 10,050 duros, gastats ¿en qué dirían?

En los focs artificials disparats al Port de Barcelona, durant l' estancia aquí de la reyna regent.

¡10,050 duros en cohets y piulas!

¡Quin petardo!

Una frase del conservador Sr. Elduayen:

«Lo sufragi universal es una fulla de parra republicana...»

A la frase li falta un complement.

Ab las fullas de parra hi embolican los casadors las pessas que mañan, porque 's mantinguin més frescas.

Nosaltres hi emboliquem á la gualla conservadora, morta de dias y no porque 's conservi, sinó per evitar la furtió.

En lo més fort de la crisis, en Sagasta no trobava ministre de Hisenda, ni per un ull de la cara.

D. Venancio Gonzalez, deya á tothom que volia sentirlo:

—No tinch ganas de suicidarme; pero avants de aceptar la cartera de Hisenda, prime 'm clavo un tiro.

Bè es veritat que després l' ha acceptada, y 'l tiro s' ha quedat á la pistola... ¿per quin motiu? No 'ns importa averiguarho.

Bastará saber únicament, qu' en Sagasta estava apuradíssim, sense saber per quin cap girarse.

—Pero, home de Deu—va dirli uu seu amich—¿per qué 's capfica de aquest modo? ¿qué necessita? ¿Un ministre de Hisenda? Jo n' hi sé un.

—¿Vosté?

—Si, un ministre de Hisenda perfecte, molt cuidadós, molt intel·ligent, y sobre tot molt econòmic.

—¿Y hont es?

—A Barcelona...

—¿Y 's diu?..

—D. Francisco de Paula Rius y Tauler.

Se conta que 'n Sagasta, si no arriba á posarse las mans sobre las ingles, se trenca de riure.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Ma-ri-a-no.*
2. ANAGRAMA.—*Carmeta-Tacarme.*
3. TRENCA-CLOSCAS.—*A la cuarta pregunta.*
4. ROMBO.—

D
P
O
P
I
L
E
S
D
O
L
O
R
E
S
P
E
R
E
T
S
E
T

5. GEROGLÍFICH.—*Un per un punt, entre parents té sis plets.*

Han endevinat totas las solucions, un anarquista y T. Titayna; 4, Pere bufa; 3, un Pelacanyas, B. Titella y P. A. N.; 2, Antonet de l' Orga y 1 no més S. B. V. y Un Exposicionista.

XARADA.

No ploris, Prima-segona, olvida al infiel promes rompent la primera-tres en que diu que t' abandona.

Tu ets, Total, virtuosa y bona; si ell vol tres-hu la conciencia, móstrali ta indiferencia y serás la mèva dona.

ANAGRAMA.

Anton, si 'm vols creure á mi, que ja sabs que no 't vull mal, tot de tocar la total perque jo puga dormi.

TRENCA-CLOSCAS.

L' ESTRELLA 'M DONA CALÉS.

Formar ab aquestas lletres lo títol de una sarsuela catalana.

J. T. ANGUILLA.

ROMBO.

.....
.....
.....
.....
.....

Primera ratlla vertical y horizontal: Una vocal.—Segona: Nom que 's dona á las personas que manan.—Tercera: Nom de dona.—Quarta: Part del món.—Quinta: Per fer oli.—Sexta: Un animal, y séptima una vocal.

MIQUEL.

GEROGLÍFICH.

LL

yo

NO FARIAM
DON.

Ñ. MACO.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans S. Junyer, P. B., Un estudiant de Reus, Pega Nini, Antonet del Corral, S. Font, Angel de la Guarda, D. Sostres, R. Castellá, T. Lacalle y Paquillo de la Ganyota: Lo que 'ns envían aquesta semana no fa per casa.

Ciudadans Saldoni de Valcarca, S. Pitarreta, Paco Matallops, Un Bemol, J. Coca y Coca, Cotorra de Vilanova, A. V. y C., B. Llerro, J. T. Anguilla, Pau, y Gabriel de Acuña:—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envían.

Ciudad Maginet Petit: la idea está bé; pero la forma es molt descuidada.—Dolors Mont: Es fluix.—J. Ayne Rabell: Té poca novedat.—Ros-Toll: Los originals que no s' insertan no 's tornan: y 'l de vosté encare que volguessem no podriam, perque varem inutilisarho. Per lo demés envihi lo que li sembli.—E. V.—Los sonets van molt bé.—V. Cots S.: Lo pensament va bé; pero la forma es molt incorrecta.—Y. T. N.: No podem ocuparnos de aquestas cosas.—S. Tarrá: Per figurar en la secció Caps de brot se necessita tenir cert nom.—J. C. Rubí: Lo que 'ns demana, no pot ser.—Andresillo: L' article va bé.—Picio Adam y C.: Es molt fluix.—F. M. Puigcerdá: Es molt difícil poder posar lo que 'ns indica.—A mi Plim: Està molt millor.—F. Tiana: No va.—F. de P. Juanico: Sobre ser algo incorrecta té la poesia escassa novedat.—A. Gibert: No som renrosos y ho donem per olvidat: de lo que 'ns envía aquesta senmana no pot approfitar-se res.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre 21 y 22

VARIETATS MUNICIPALS.

La professó civica va resultar molt freda: ¡pero molt freda!

Si algún dia 'l seu retrato en la galeria 's veu;

'Fivaller qu' és molt formal: tocara pipa del seu.